

Porážka európskej dogmy o prijímaní migrantov

Roberto de Mattei

13. júna 2019 ✚ *Politika* ✚ *Multikulturalizmus*

Volby 26. mája boli významnou epizódou v konflikte, ktorý presahuje hranice Európskeho parlamentu i akejkolvek národnej vlády. Existuje totiž loby, ktorá má za cieľ zničiť kresťanskú identitu a budovať kozmopolitné organizmy, uzurpujúce si zvrchovanú moc nad životom a smrťou európskych občanov. Príkladom tohto plánu sú udalosti vo Francúzsku, kde parížsky odvolací súd prenechal Organizácii spojených národov, aby definitívne rozhodla o živote Vincenta Lamberta, francúzskeho paraplegika, ktorého jeho manželka a lekári v nemocnici v Rheims, kde je hospitalizovaný, odsúdili na smrť.

Zdroj: commons.wikimedia.com

Je jasné, že zákonodarná moc v otázke Lambertovho života nenáleží francúzskym sudcom v Európe, ani Organizácii spojených národov. Pozitívne zákony, národné ani medzinárodné, nemajú svoj zdroj v subjektoch, ktoré ich vydávajú alebo uplatňujú, ale v Božom zákone, ktorý je nadradený ľudským zákonom, a ktorý ľudské zákony nemôžu meniť. Prirodzený zákon a Boží zákon zakazuje zabíjanie nenarodených a každý ľudský zákon, ktorý hovorí čosi iné, treba považovať za neplatný, nespravodlivý a podlý. Okrem toho, keďže jediným strážcom Božieho a prirodzeného zákona je katolícka Cirkev, je na ľuďoch Cirkvi, aby proklamovali neodňateľné právo na život. Dnes sa však hlas Cirkvi neozýva. Jediná otázka, ktorá dnes cirkevných predstaviteľov zaujíma, je prijímanie migrantov z mimoeurópskych krajín. Prijímanie absolútne, bezpodmienečné, totálne. Nejde tu o starobylú – kresťanskú či svetskú – cnosť pohostinnosti, ale o ideologickú voľbu, v ktorej sa filozofia prijímania migrantov fakticky prezentuje ako teória zrieknutia sa, alebo lepšie povedané, nahradenia európskej identity.

Koncepciu „veľkej výmeny“, ktorú predstavil Renaud Camus (*Le Grand Remplacement*, David Reinhard, Neuilly-sur-Seine 2011), vypracoval profesor Renato Cristina vo svojej knihe *I padroni del caos* (Vládcovia chaosu) (Liberlibri, Macerata 2017). Autor, ktorý vyučuje filozofiu na Univerzite v Terste, formou dôkladnej analýzy vysvetľuje, že teória je o nahradení európskych národov inými národmi (Afričanmi, Arabmi, Aziatmi, hlavne moslimami) a v konkrétnej historickej perspektíve spôsobuje chaos. Cristina sa

odvoláva na existujúci projekt Organizácie Spojených národov z roku 2001, ktorého autori sa výslovne zaoberajú „nahradzujúcou migráciou“, ktorá má riešiť demografický pokles v Európe.

Sťahovanie populácie to nie sú iba etnické presuny, ale ide aj o zvrhnutie civilizácie, či kontra-kolonizáciu, v ktorej sú migranti vnímaní ako nositelia hybridnej či miešaneckej civilizácie povstávajúcej proti kresťanstvu, ktoré budovalo Európu. K ničeniu národných štátov dochádza prostredníctvom politiky nahradenia – etnického či kultúrneho. Kultúrne nahradenie spočíva v negácii každej identity zakorenenej v európskych a kresťanských tradíciách. K etnickému nahradeniu dochádza masovým príchodom migrantov, ktorí nahradzujú európsku populáciu zdecimovanú potratmi a antikoncepciou. Táto anti-natalistická mentalita je biologickým vyjadrením kultúrnej a morálnej samovraždy Západu.

Výsledky európskych volieb boli úspešné pre politické strany, ktoré sa otvorene hlásia k svojej národnej identite. Mimoriadne dôležité je zdrvivé víťazstvo Mattea Salviniho z Legy, ktorý získal 34,3% hlasov v Taliansku. Taliansko je však krajinou, v ktorej bol nátlak na prijímanie migrantov najsilnejší. Tento nátlak vyvíjala nielen Talianska biskupská konferencia, ale aj pápež František, ktorý sa prezentoval ako vodca politickej ľavice.

Obálka týždenníka L'Espresso z 26. mája zobrazuje pápeža Františka v maske Zorra, stelesňujúceho ľudový protest proti Salvinimu. Následne, 27. mája vo svojom posolstve pre Svetový deň migrantov a utečencov pápež František zdôraznil, že mottom skutočného kresťana je „poslední budú prvými“ a opakuje, že „to nie je *len* o migrantoch, ale o umiestnení posledných na prvé miesto“. V ten istý deň sa pápež stretol s Raoni Metikurom, náčelníkom amazonského domorodého kmeňa Kayapov. Táto návšteva súvisela s prípravami na blížiacu sa októbrovú synodu o Amazónii.

Pápežova teológia „posledných“ je otvorenou podporou stratégie migrácie nahradzujúcej pôvodné obyvateľstvo. Nie je jasné, kto má byť tým posledným, ale je jasné, **koho** majú títo

nahrádzať. Evanjelium nás vyzýva, aby sme

milovali našich blízkych ako seba samých a učí nás, že neexistuje väčšie prikázanie (Mk 12, 29-31). Svätý Tomáš v Teologickej sume (II-II q. 26) však vysvetľuje, že láska k našim blízkym nie je nejakým všeobecným nerozlišujúcim sentimentom, ktorý nerobí rozdiely, ale naopak, táto láska má svoje stupne, svoj „poriadok milosrdenstva“, v ktorom sa láska musí postupne rozširovať od tých najbližších k najvzdialenejším. Boha sme povinní milovať viac ako nášho blízkeho a viac ako seba samých. Ba čo viac, človek má milovať seba viac ako blízkeho a spomedzi svojich blízkych niektorých miluje viac ako ostatných. Najbližší sú nám tí, ktorí nám dali život a tí, ktorým sme život dali my – naši rodičia a naše deti. Práve nimi začína láska k blížnemu. Bolo by nezmyselné poslať svojich rodičov von na ulicu a do izieb na ich miesto priviesť pár migrantov. Okrem toho láska, ktorú sme povinní voči našim blízkym, má predovšetkým duchovný charakter.

Po čom by sme mali najviac túžiť, je spása tých, ktorých milujeme. Milovať znamená túžiť po ich spase. V prípade migrantov s tým súvisí túžba obrátiť ich na pravú vieru. Dnes však neexistuje evanjelizačná a

Zdroj: wikipedia.com

pastoračná starostlivosť o migrantov v Taliansku, ale ani inde v Európe. Multikulturalizmus je predstavovaný ako čosi oveľa cennejšie, než monokultúrna kresťanská identita.

Dogma o prijímaní migrantov je navyše proklamovaná spoločnosťou, ktorá oberá o život nevinné ľudské bytosti – nenarodené deti a starých ľudí; prvých odsudzuje na smrť potratom, druhých eutanáziou, bez reálnej opozície proti týmto zločinom zo strany príslušníkov Cirkvi. Veď tí, ktorých pohoršuje pohľad na kríž zavesený v škole, či na politika bozkajúceho ruženec, nielenže chcú eliminovať všetky verejné prejavy kresťanstva, ale aj zhasiť svetlo Božieho a prirodzeného práva, ktoré prežíva v našich svedomiach a pobáda nás brániť nevinný ľudský život.

Kto ešte má kresťanské svedomie, musí sa nanovo domáhať a požadovať živú prítomnosť kríža nielen v súkromnom živote, ale aj na verejnosti a v kolektívnej identite európskych národov. Preto vyzývame politické strany v Taliansku, Maďarsku, Francúzsku a mnohých ďalších krajinách, ktoré vyhrali voľby a porazili „imigracionizmus“, aby sa neobmedzovali iba na všeobecné a plytké odkazy na kresťanské korene, ale aby túto identitu vyjadrili konkrétnym spôsobom v európskych inštitúciách a zákonoch – počnúc nekompromisnou obranou života a rodiny. „Prípád Lambert“, je po Eluane Englarovej a Alfiem Evansovi ďalším zápasom, ktorý bude treba vybojovať v najbližších mesiacoch. Bezpochyby povedie k vyostreniu konfliktu. Dnes je však v hre život alebo smrť našej civilizácie. Ešte predtým, než tento zápas prebehne v parlamente, musí sa viesť v kultúre a v mentalite. **Jednako výsledky volieb odhaľujú hlboké tendencie verejnej mienky a 26. mája volebný test ukázal, že obyvatelia Európy nemajú v úmysle kapitulovať.**

Taliansky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe ***Druhý vatikánsky koncil s podnadvpisom *Doposial' nenapísané dejiny**** ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes. Záujemcovia si môžu túto vysokohodnotnú knihu objednať na odkaze: <https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/porazka-europskej-dogmy-o-prijimani-migrantov/>